

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **C. P., s. r. o.**, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Čechurou, advokátem se sídlem Vinohradská 6, Praha 2, proti žalovanému: **Finančnímu ředitelství v Praze**, se sídlem Žitná 12, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2004, sp. zn. 38 Ca 469/2001,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze („žalovaný“) ze dne 29. 6. 2001, č. j. 3524/01-140. Citovaným rozhodnutím žalovaný změnil platební výměr Finančního úřadu Praha-východ ze dne 5. 5. 2000, č. 37702/00/058960/3915, a to tak, že vyměřenou částku (daň z převodu nemovitostí) snížil z 955 731 Kč na 949 668 Kč.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a tvrdí, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném posouzení právní otázky městským soudem, a je proto nezákonné.

Stěžovatel uvádí, že skutkový stav věci není sporný a že mezi účastníky řízení není shoda toliko ohledně jeho právního posouzení. Došlo totiž k tomu, že stěžovatel vložil

blíže specifikované nemovitosti v k. ú. M. do základního jmění společnosti, a to prohlášením ze dne 15. 2. 1999, a to zcela v souladu se společenskou smlouvou, kdy na vklad společníka byla započtena částka 150 000 Kč. Protože došlo k řádnému nepeněžitému vkladu do majetku společnosti, je tento převod ve smyslu ustanovení § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí osvobozen od daně z převodu nemovitostí. Přitom hodnotou nepeněžitého vkladu není podle ustanovení § 59 odst. 3, § 109 odst. 3 a § 125 odst. 1 písm. e) obchodního zákoníku míněna výše vkladu společníka, leč ocenění předmětu nepeněžitého vkladu. Jelikož v projednávané věci byla do základního jmění společnosti vložena celá nemovitost, nelze tento vklad zatěžovat předmětnou daní, protože nemovitost je užívána jako celek, nikoliv pouze její část odpovídající vkladu. Vkladatel i společnost v podstatě vyjádřili skutečnou hodnotu nemovitosti, která neodpovídala hodnotě stanovené ve znaleckých posudcích, a protože společnost neměla zájem zapisovat velké základní jmění, které nebylo podloženo hodnotou vkladu, vyjádřila cenu stanovením nižšího vkladu oproti znaleckým posudkům. Proto stěžovatel nesouhlasí s právním názorem, že daňové osvobození se vztahuje toliko na vklad ve výši 150 000 Kč a nikoliv na celou nemovitost.

Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje kasační stížnosti vyhovět a napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušit.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Z obsahu předmětného správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatel prohlášením ze dne 15. 2. 1999 vložil blíže specifikované nemovitosti v k. ú. M. jako nepeněžitý vklad do základního jmění společnosti A. , s. r. o. V daňovém přiznání za rok 1999 stěžovatel uvedl cenu těchto nemovitostí ve výši 18 204 340 Kč a stejnou cenu uvedl jako cenu nemovitostí osvobozených od daně. Tato cena vychází ze závěrů znaleckého posudku K. O. č. 586 6/99.

Ze společenské smlouvy ze dne 15. 2. 1999 uzavřené mezi stěžovatelem a A. V. plyne, že vklady obou společníků činí u každého z nich 150 000 Kč, přičemž v případě stěžovatele se jedná o nepeněžitý vklad prostřednictvím blíže specifikovaných nemovitostí. Výslovně je uvedeno, že na vklad společníka se započítává 150 000 Kč, přičemž hodnota vkladu je vyjádřena ve znaleckých posudcích.

Platebním výměrem ze dne 5. 5. 2000, č. 37702/00/058960/3915, Finanční úřad Praha východ stěžovateli vyměřil daň z převodu nemovitostí ve výši 955 731 Kč.

Finanční ředitelství v Praze shora citovaným rozhodnutím ze dne 29. 6. 2001 vyměřenou částku daně z převodu nemovitostí snížilo z 955 731 Kč na 949 668 Kč. Vycházelo ze skutečnosti, že vklad nemovitosti je zaveden do majetku společnosti v reprodukční pořizovací ceně, tzn. dle znaleckého posudku, a je dle ustanovení § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb. od daně z převodu nemovitostí osvobozen. Vklad společníka je nutno vykládat jako vklad do základního jmění a jiné převody, které základní jmění společnosti nezvyšují, předmětné daňové osvobození nepožívají. V daném případě proto byla daňově osvobozena toliko část nemovitosti vložená jako nepeněžitý vklad do základního jmění a zbývající část byla posouzena již jako úplatný převod nemovitosti, podléhající dani z převodu nemovitostí.

Toto rozhodnutí napadl stěžovatel žalobou, jejíž obsah se prakticky doslovně překrývá s argumentací obsaženou ve shora rekapitulované kasační stížnosti.

Městský soud v Praze se v odůvodnění napadeného rozsudku, kterým žalobu zamítl, ztotožnil se shora vyjádřeným právním názorem žalovaného v tom smyslu, že od daně z převodu nemovitostí jsou dle ustanovení § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb. osvobozeny toliko vklady do společnosti podílející se na jejím základním jmění a ostatní prostředky této dani podléhají.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V posuzované věci, kde mezi účastníky řízení není sporu ohledně skutkových okolností, je rozhodnou otázkou právního posouzení daňového osvobození vkladu nemovitosti do obchodní společnosti. Podle dikce ustanovení § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb. (*poznámka soudu*: v rozhodném znění) jsou totiž od daně z převodu nemovitostí osvobozeny vklady vložené podle zvláštního zákona do obchodních společností nebo družstev.

Nejvyšší správní soud k této právní otázce konstatuje, že k ní existuje ustálená a jednotná judikatura (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2005, sp. zn. I Afs 2/2003, usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 5. 2000, sp. zn. III. ÚS 31/2000, in: *Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu* sv. 18, str. 427 a násl.). Protože Nejvyšší správní soud v projednávané věci neshledal žádný racionální důvod se od této judikatury odchýlit, z důvodu stručnosti na ni pouze odkazuje.

Sedes materiae citovaných judikátů vychází z toho, že obchodní zákoník vymezuje vklad společníka v ustanovení § 59 odst. 1 jako souhrn peněžních prostředků a jiných peněží ocenitelných hodnot, které se společník zavazuje vložit do společnosti. Současně definuje základní jmění společnosti jako peněžní vyjádření souhrnu peněžitých i nepeněžitých vkladů všech společníků do společnosti. Pokud tedy obchodní zákoník neznal jiný vklad než vklad do základního jmění (na rozdíl od postupů účtování, které znaly vklad do základního jmění a vklad nezvyšující základní jmění), vztahovalo se osvobození od daně pouze na vklady do společnosti zvyšující základní jmění. Vklady do společnosti, které nezvyšovaly základní jmění, dani nepochybně podléhaly.

Jestliže proto byly v daném případě na obchodní společnost převedeny celé nemovitosti, nicméně součástí základního jmění této společnosti se dohodou společníků stala pouze určená část jejich hodnoty, bylo namístě osvobodit od daně pouze takovou část. Zbývající část hodnoty převáděných nemovitostí pak dani podléhají.

Lze tedy konstatovat, že právní názor městského soudu obsažený v napadeném rozsudku je konformní s citovanou judikaturou a že proto není dán důvod k domněnce, že by se jednalo o právní názor nezákonný ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Finančnímu ředitelství v Praze náklady řízení nevznikly.

Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. srpna 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu